

2. *Almindelige Tjenesteplichter.*

Til § 49.

1. Stk. stemmer med de tilsvarende Regler i Sølovens § 44, 1. Stk. Det er fremhævet, at ikke blot Skibsføreren, men ogsaa enhver anden foresat skal behandle de underordnede paa sømmelig Maade.

2. Stk. træder i Stedet for Sølovens § 77; de Forkortelser, som er foretaget, er kun af formel Natur.

Til § 50.

Denne Paragraf træder i Stedet for Sølovens § 78. 1. Stk. er en forkortet Gengivelse af Indholdet i Sølovens § 78, 1. Pkt.

2. Stk. handler om Sømandens Erstatningsansvar for den Skade, han forvolder. Man har, som det vil ses, i 1. Pkt. fastholdt den almindelige Regel om Erstatningsansvar, men har i 2. Pkt. givet Retten Adgang til at nedsætte Erstatningsbeløbet under Hensyn tagen til den udviste Skyld, Skadens Størrelse og Omstændighederne iøvrigt. Det er nemlig — efter Kommissionernes Mening med Føje — gjort gældende, at en ubegrænset Gennemførelse af den almindelige Erstatningsregel dels let kan skyde over Maalet, dels kan ramme unødvendigt haardt. For det første kan den nemlig føre til at paalægge Erstatningsbeløb, om hvilke det paa Forhaand er givet, at den ansvarlige er ganske ude af Stand til at betale dem, hvorfor dette Erstatningsansvar i Praksis paa Forhaand lades ude af Betragtning og altsaa bliver et Ansvar paa Papiret. Men dernæst maa det erkendes, at i Virksomheder, hvor der kræves en fortsat Agtpaagivenhed fra de deri beskæftigede Personers Side, og hvor en enkelt Ugatsomhed — udvist maaske under en ved strengt Arbejde fremkaldt Træthed eller under en rent øjeblikkelig Distraction — ved et ulykkeligt Sammentræf af Omstændigheder let kan medføre store Værditab, vil den ubegrænsede Gennemførelse af den almindelige Erstatningsregel kunne ramme uforholdsmæssigt haardt, medens paa den anden Side en vis til Domstolenes Skøn overladt Begrænsning af Ansvar næppe kan antages at ville berøve Erstatningsreglen dens almindelige præventive Kraft.

Da nu disse Betragtninger passer paa Søfartens Forhold, har Kommissionerne ment at burde give dem Udtryk i Loven.

Det er en Selvfølge, at naar man ved den videre Revision af Søloven kommer til Skibsførerens Ansvar, maa Spørgsmaalet om en tilsvarende Begrænsning af Ansvarsreglen optages for dennes Vedkommende.

Sølovens § 78, 2. Stk., har man ikke fundet det nødvendigt at medtage.

3. *Tiltrædelse, Udeblivelse fra Tjenesten, Medtagelse af Gods.*

Til § 51.

1. Stk. stemmer med Sølovens § 74, 1. Pkt.

2. Stk. er nyt. Da Sømanden ifølge 1. Stk. ikke uden Tilladelse maa forlade Skibet, og da han paa den anden Side bør kunne raade over sin Fritid, som han synes bedst, og følgelig som Regel bør have Adgang til at gaa i Land i Fritiden, naar Skibet ligger i Havn, har man fundet det rigtigt i Loven udtrykkelig at fremhæve, at Føreren er pligtig at give ham Landlov i Fritiden, hvis ikke afgørende Grunde taler derimod.

3. Stk. om Sømandens Pligt til at melde Forfald er ligeledes nyt.

Til § 52.

Denne Paragraf, angaaende Førerens Beføjelse til at forlange den stedlige Øvrigheds Bistand til at bringe en Sømand ombord, træder i Stedet for Sølovens § 75.